

Τι Κομμούνα, τι Κατούνα!

Οι θέσεις της ΚΕ του ΚΚΕ για το σοσιαλισμό περιέχουν αναφορές σε ιστορικές μορφές της δικτατορίας του προλεταριάτου όπως η Κομμούνα του Παρισιού (θέση 1) και η παραπέρα ανάπτυξή της η σοβιετική δημοκρατία (= δημοκρατία των συμβουλίων). Επιχειρούν επίσης, μια αναιμική και ανεπαρκή - δήθεν κριτική -θεώρηση του σταλινικού κρατικού μορφώματος, καθώς επισημαίνουν ότι το σταλινικό σύνταγμα του 1936 επαναφέρει τις εδαφικές εκλογικές περιφέρειες μαζί με την καθολική μυστική ψηφοφορία, και καθώς δείχνουν να προβληματίζονται με τις αρνητικές συνέπειες που είχε η υποκατάσταση της παραγωγικής μονάδας από την εκλογική περιφέρεια στο ρόλο του δομικού στοιχείου της σοβιετικής κρατικής οργάνωσης (θέση 24). Τέλος, μπαίνουν στον κόπο να σκιαγραφήσουν τη δικτατορία του προλεταριάτου έτσι, όπως τη φαντάζονται οι συντάκτες των θέσεων (θέσεις 38, 39).

Λέμε ότι η ΚΕ του ΚΚΕ σκιαγραφεί τη μελλοντική δικτατορία του προλεταριάτου σύμφωνα με τη νεοσταλινική φαντασία της, γιατί αποφεύγει οποιαδήποτε αναφορά στις απόψεις των κλασικών του μαρξισμού για τη δικτατορία του προλεταριάτου, όπως αποφεύγει το λιβάνι ο διάβολος. Η αυθαίρετη, αντιεμπιστημονική προσέγγιση του θέματος στη βάση του πολιτικάντικου γραφειοκρατικού εμπειρισμού διαφαίνεται ήδη στη θέση 24, όπου υιοθετείται μια εκλογικίστικη αντίληψη της αναγκαιότητας να συγκροτηθεί η δικτατορία του προλεταριάτου με βάση την αρχή της εργασίας και όχι με βάση την αρχή της εδαφικότητας. Με τη θεσμοθέτηση της παραγωγικής μονάδας ως δομικού στοιχείου της σοβιετικής κρατικής οργάνωσης (και όχι μόνον ως μιας νέου τύπου εκλογικής περιφέρειας) δεν επιδιώκεται απλώς να διασφαλιστεί μια κενή περιεχομένου «κομμουνιστική σχέση κρατικού μηχανισμού – μαζών»¹, όπως διατείνεται η σχετική θέση· μέσω αυτής της θεσμοθέτησης, που κατοχυρώνει συνταγματικά τη σοβιετική δημοκρατία, την αυτοφυή και πρακτικότερη μορφή αυτοοργάνωσης και αυτοκυβέρνησης των επαναστατημένων μαζών του 1905 και του 1917, οι εργάτες και οι μισοπρολετάριοι αγρότες «...προσελκύονται τώρα σε μια **μόνιμη, απαραίτητη και ταυτόχρονα αποφασιστική συμμετοχή στη δημοκρατική διακυβέρνηση του κράτους**»². Η καθιέρωση της άμεσης καθολικής ψηφοφορίας κάθε τέσσερα χρόνια και της εκλογικής περιφέρειας ως δομικού στοιχείου της σοβιετικής κρατικής οργάνωσης καταργούσε ακριβώς το μόνιμο και αποφασιστικό χαρακτήρα αυτής της συμμετοχής και αποτελούσε το θεσμικό επιστέγασμα της διαδικασίας με την οποία η γραφειοκρατία αυτονομήθηκε από τον έλεγχο της σοβιετικής εργατικής τάξης.

Με την επί το κοινοβουλευτικόν αναδόμηση της σοβιετικής πολιτειακής οργάνωσης, ακυρωνόταν στην πράξη η δυνατότητα επιβολής των αρχών της δεσμευτικής εντολής και της διαρκούς ανακλητότητας και αιρετότητας των μελών των πολιτειακών οργάνων. Άραγε, με ποιον πρακτικό τρόπο θα μπορούσαν να ομογνωμήσουν σε μίαν κοινή εντολή οι 300.000 ψηφοφόροι που απαιτούνταν για την άμεση εκλογή ενός βουλευτή στο σταλινικό Ανώτατο Σοβιέτ της Ένωσης³, και με ποιον πρακτικό τρόπο και σε πόσο χρόνο θα μπορούσαν να συσχεφτούν και να αποφασίσουν την ανάκλησή τού βουλευτή που δεν ακολουθούσε τις εντολές τους; Δεν είναι προφανές, ότι με τον εκκοινοβουλευτισμό της πολιτειακής δομής μόνο με άνωθεν εντολή και πρωτοβουλία, δηλ. με πρωτοβουλία των κυβερνητικών κορυφών και όχι της

λαϊκής βάσης, ήταν κάτι τέτοιο εφικτό και ότι έτσι ο διαρκής λαϊκός έλεγχος επί της εξουσίας εκφυλιζόταν σε διακριτική δυνατότητα των κυβερνώντων να απαλλαγούν από την ενοχλητική παρουσία βουλευτών που “είχαν άποψη”;

Και όμως, αυτές οι αρχές (**δεσμευτική εντολή των εκλογέων στους βουλευτές, δικαίωμα ανάκλησης των βουλευτών από τους εκλογείς τους κάθε στιγμή, και κατά συνέπεια και δικαίωμα εκλογής νέων βουλευτών κάθε στιγμή**) αποτελούν κατά το Μαρξ βασικό χαρακτηριστικό της δικτατορίας του προλεταριάτου. Και η έμπρακτη άσκησή τους συνδέεται με τη βαθμιδωτή δόμηση της προλεταριακής κρατικής μηχανής που επιτρέπει την «αυτοκυβέρνηση των παραγωγών»: «Σε ένα σύντομο σχέδιο για την εθνική οργάνωση που η Κομμούνα δεν πρόλαβε να το επεξεργαστεί παραπέρα, καθορίζεται ρητά ότι η Κομμούνα θα αποτελούσε την πολιτική μορφή και του πιο μικρού χωριού..... Οι αγροτικές κοινότητες κάθε νομού θα διαχειρίζονταν τις κοινές τους υποθέσεις με μια συνέλευση από αντιπροσώπους τους στην πρωτεύουσα του νομού, και οι νομαρχιακές συνελεύσεις, με τη σειρά τους, θα στέλνανε βουλευτές στην εθνική αντιπροσωπεία. Οι βουλευτές θα μπορούσαν κάθε στιγμή να ανακληθούν και θα έπρεπε να δεσμεύονται από τις καθορισμένες εντολές των εκλογέων τους»⁴. Και κατά το Λένιν, «η αντικατάσταση των εδαφικών εκλογικών περιφερειών με τις παραγωγικές μονάδες, όπως είναι το εργοστάσιο, η φάμπρικα» έχει ως στόχο της να προσεγγίσει τις μάζες των εργαζομένων στο μηχανισμό διακυβέρνησης και όχι να τις απομακρύνουν από τη συμμετοχή τους στο μηχανισμό διακυβέρνησης, όπως κάνει η αστική δημοκρατία και ο κοινοβουλευτισμός.⁵

Ενώ όμως η ΚΕ του ΚΚΕ αποσιωπά εντελώς τις κατηγορηματικές και κρυστάλλινες απόψεις του Μαρξ και σχεδόν εντελώς τις ανάλογες απόψεις του Λένιν για το υπό διαπραγμάτευση πρόβλημα, οι σχετικές προσχηματικές απόψεις του Ζντάνοφ, που αναθεωρούν τη μαρξική-λενινική θεωρία, παρατίθενται αυτολεξεί. Έτσι, ένα πρόβλημα λυμένο ήδη από το Λένιν και το 1^ο συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς (Μάρτιος του 1919) παραπέμπεται το 2009 για παραπέρα μελέτη και λύση στο αόριστο μέλλον. Η διατύπωση μάλιστα, του τρόπου μεθόδευσης της μελλοντικής έρευνας (αν ποτέ γίνει!) προοιωνίζει τη δικαίωση του σταλινισμού και σε αυτό το σημείο: το πρόβλημα δε θα διερευνηθεί με κριτήριο αν και σε ποιο βαθμό σε σχέση με το προηγούμενο, το σταλινικό σύστημα εκπροσώπησης αυτονομούσε από το λαϊκό έλεγχο τα κέντρα νομιμοποίησης και νομοθέτησης των αποφάσεων της σοβιετικής γραφειοκρατίας· το πρόβλημα θα εξεταστεί με κριτήριο την ταξική σύνθεση των ανώτερων κρατικών οργάνων - λες και δεν ήταν ο Λένιν εκείνος που είχε διαπιστώσει, ήδη το 1921, ότι «αν μπείτε σε κάποια υπηρεσία θα γραφειοκρατικοποιηθείτε»⁶. Για το Λένιν, εκείνο που βαραίνει μακροπρόθεσμα δεν είναι τόσο η παρελθούσα κοινωνική θέση, η ταξική προέλευση, αλλά η παρούσα και η μέλλουσα κοινωνική θέση. Και όπως η υπουργοποίηση των τέκνων των ταχυδρόμων δε μετατρέπεται την κυβέρνηση της ΝΔ σε κόμμα της μισθωτής εργασίας, έτσι και η πολιτική άνοδος προεπιλεγμένων από τις κομματικές κορυφές νομιμοφρόνων εργατών, φτωχών αγροτών και των τέκνων τους δεν απέκλειε αλλά εγγυόταν την πίστη τους, την αφοσίωσή τους και τη γρήγορη ενσωμάτωσή τους στη σοβιετική γραφειοκρατία.

Η ίδια κενότητα περιεχομένου και η ίδια τάση προς την παράκαμψη ή την αποσιώπηση ή την παραχάραξη της ουσίας του ζητήματος που διαπιστώσαμε στην κριτική της ΚΕ στο σταλινικό κρατικό μόρφωμα, χαρακτηρίζουν επίσης και τις θέσεις 38-39, που περιέχουν τις απόψεις της ΚΕ

για τη δικτατορία του προλεταριάτου στην Ελλάδα - η εγκαθίδρυση της οποίας βέβαια απωθείται σε ένα μακρινό και απροσδιόριστο μέλλον. Ο αναγνώστης δεν πρέπει να ξεχνάει πως οι θέσεις αυτές είναι εκθέσεις ιδεών μιας καταπιεσμένης νεοσταλινικής ρεφορμιστικής ηγεσίας, ένα επικοινωνιακό τρुक με αποδέκτη όσους αμφισβητούν την ορθότητα της στρατηγικής τους από μαρξικές- λενινικές θέσεις, ένα καταπραϋντικό αντίδοτο για μέλη και οπαδούς που "έχουν απόψεις". Το άμεσο επαναστατικό καθήκον για το ΚΚΕ δεν είναι η προλεταριακή επανάσταση, δεν είναι η συντριβή του κρατικού μηχανισμού της ελληνικής αστικής τάξης και η δημιουργία ενός νέου κρατικού μηχανισμού λαοκρατικής δημοκρατίας τύπου Κομμούνας του Παρισιού ή σοβιετικής δημοκρατίας, αλλά η επιβολή μιας θολής, ταξικά ερμαφρόδιτης "λαϊκής εξουσίας". Της λαϊκής αυτής εξουσίας κάθε μέλος του ΚΚΕ μπορεί να της αποδίδει κατά βούληση το ταξικό περιεχόμενο της αρεσκείας του - ώσπου να ξημερώσει η αποφράδα εκείνη μέρα που η ηγεσία του ΚΚΕ θα της προσδώσει το αυθεντικό της αντιδραστικό περιεχόμενο με τη συμμετοχή της σε μια νέα κυβέρνηση Τζατζά ή σε μια νέα οικουμενική ή σε μια νέα οικουμενική κυβέρνηση εθνικής ενότητας!

Ειδικό χαρακτηριστικό των ιστορικών μορφών της δικτατορίας του προλεταριάτου, της λαοκρατικής δημοκρατίας τύπου γαλλικής επανάστασης, της λαοκρατικής δημοκρατία τύπου Παρισινής Κομμούνας, της πρωτόλειας σοβιετικής δημοκρατίας (πριν υποστεί τις στρεβλωτικές διορθώσεις της σοβιετικής γραφειοκρατίας), δεν είναι ο δημοκρατικός συγκεντρωτισμός, όπως ισχυρίζεται η θέση 38. Ο δημοκρατικός συγκεντρωτισμός, έτσι ή αλλιώς, σε μικρότερο ή σε μεγαλύτερο βαθμό, αποτελεί γενική αρχή συγκρότησης και λειτουργίας κάθε δημοκρατικής οργάνωσης και κάθε ταξικής δημοκρατίας. Κατά συνέπεια, δεν αποτελεί ειδική αρχή συγκρότησης και λειτουργίας της δικτατορίας του προλεταριάτου (την οποία οι Θέσεις κατονομάζουν με τη συσκοτιστική έκφραση "σοσιαλιστικό κράτος", που αποτελεί ένα επιστημονικό οξύμωρο, μιαν αντίφαση εν τοις όροις). Ειδικό χαρακτηριστικό του κράτους της δικτατορίας του προλεταριάτου που τη διαφοροποιεί από τις άλλες κρατικές μορφές οργάνωσης της ταξικής κυριαρχίας, είναι ότι αποτελεί όργανο καταπίεσης της αστικής εκμεταλλευτικής μειοψηφίας από την εργαζόμενη πλειοψηφία των προλετάρων και των μισοπρολετάρων (των φτωχών δηλ. μισομισθωτών μικροαστών) και όργανο οικοδόμησης της ακρατικής αταξικής κομμουνιστικής κοινωνίας, "μισοκράτος" προορισμένο από τη γένεσή του να αυτοαπονεκρωθεί ως προς τις πολιτικές -κατασταλτικές λειτουργίες του.

Από δω απορρέουν όλα τα άλλα ειδικά, δημοκρατικά- πολιτειακά χαρακτηριστικά της δικτατορίας του προλεταριάτου: η αντικατάσταση του μόνιμου στρατού και των σωμάτων ασφαλείας από τον ένοπλο λαό και τη λαϊκή πολιτοφυλακή· η αιρετότητα και η ανακλητότητα από τους εκλογείς τους οποιαδήποτε ώρα και στιγμή όλων των κρατικών λειτουργιών (όλων δηλ. των υπαλλήλων, των βουλευτών, των εκπροσώπων της τοπικής αυτοδιοίκησης, των δικαστών, των στρατιωτικών) και η αμοιβή τους με το μέσο εργατικό μισθό· η κατάργηση της διάκρισης των εξουσιών, όσον αφορά τη νομοθετική και την εκτελεστική εξουσία και η μετατροπή όλων των πολιτικών πολιτειακών οργάνων (με πρώτη τη Βουλή) σε εργαζόμενα σώματα που νομοθετούν και κυβερνούν ταυτόχρονα· η διάχυση της νομοθετικής εξουσίας σε όλα τα πολιτικά πολιτειακά σώματα από τη Βουλή ως στις πρωτοβάθμιες συνελεύσεις, τόσο με τη θέσπιση της δεσμευτικής εντολής και του

δικαιώματος ανάκλησης των παλιών και εκλογής νέων εκπροσώπων σε όλες τις βαθμίδες της πολιτειακής πυραμίδας από την κορυφή ως τη βάση της, όσο και με την αναγνώριση του δικαιώματος αρνησικυρίας οποιουδήποτε νόμου στις πρωτοβάθμιες συνελεύσεις και με την απόδοση στο πολιτικό σώμα του δικαιώματος της διαρκούς νομοθετικής πρωτοβουλίας με τη μορφή δημοψηφίσματος. Φυσικά, το κράτος της δικτατορίας του προλεταριάτου εξασφαλίζει στους πολίτες του και όλα τα ατομικά, πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα που κατέκτησαν οι εργαζόμενες μάζες στον καπιταλισμό, δίνοντάς τους μάλιστα ουσιαστικό περιεχόμενο. Καταργεί όμως την ιερότητα και το απαραβίαστο της ατομικής ιδιοκτησίας - και μαζί του καταργεί το παρεπόμενο του, το άρρητο, αλλά έμπρακτο δικαίωμα της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης των προλετάρων από τα άτομα – κατόχους μέσων παραγωγής. Δεν αναγνωρίζει επίσης σε κανέναν το δικαίωμα να αμφισβητεί έμπρακτα την κοινωνική ιδιοκτησία και να απεργάζεται έμπρακτα την κατάλυση της προλεταριακής εξουσίας.

Αν συγκρίνουμε τις θέσεις 38 και 39 με την παραπάνω ονομαστική και όχι εξαντλητική παράθεση των ειδικών πολιτειακών χαρακτηριστικών της δικτατορίας του προλεταριάτου σε σχέση με τις άλλες ταξικές δικτατορίες μπορούμε να κάνουμε τις παρακάτω παρατηρήσεις:

1. Δε γίνεται καμιά μνεία στην αναγνώριση ή μη πολιτικών δικαιωμάτων στους αστούς κλπ., μολονότι ο μαρξισμός εξαρτά την αναγνώριση τέτοιων δικαιωμάτων από την έμπρακτη στάση τους απέναντι στην προλεταριακή επανάσταση. Η στέρηση των αστών, των παπάδων κλπ. από το δικαίωμα του εκλέγειν και του εκλέγεσθαι στη ρωσική επανάσταση οφείλεται ακριβώς στην ένοπλη αντίδρασή τους στην εξουσία της ρωσικού προλεταριάτου.

2. Δε γίνεται καμιά μνεία στην αναγνώριση πολιτικών δικαιωμάτων στους μικροαστούς παραγωγούς που δεν έχουν πειστεί να προσχωρήσουν στους συνεταιρισμούς- πράγμα που μπορεί να σημαίνει ή ότι θα εξαναγκαστούν με τη βία να μπουν στους συνεταιρισμούς κατά το σταλινικό παράδειγμα της βίαιης κολχοζνοποίησης ή ότι θα στερηθούν τα πολιτικά τους δικαιώματα. Και τα δύο όμως είναι απαράδεκτα για μαρξιστές, που προκρίνουν την πειθώ και όχι τη βία ως μέσα ένταξης των μικροαστών παραγωγών σε συνεταιρισμούς και απορρίπτουν κάθε σκέψη στέρησης των εργαζομένων από τα πολιτικά τους δικαιώματα.

3. Αφήνεται να εξυπνοείται χρήση καλπονοθευτικών μεθόδων και εκλογικών μαγειρεμάτων, ώστε να εξασφαλιστεί στα ανώτερα όργανα πλειοψηφία από αντιπροσώπους των εργαζομένων «στις σοσιαλιστικές παραγωγικές μονάδες και δημόσιες κοινωνικές υπηρεσίες», οι οποίες, ως γνωστόν, στην αρχή της δικτατορίας του προλεταριάτου πιθανώς δε θα απασχολούν την πλειοψηφία των εργαζομένων.

4. Η νομοθεσία και η διοίκηση (εννοούν μάλλον ``η διακυβέρνηση``) αναγνωρίζεται ως αποκλειστικό προνόμιο του ανώτατου οργάνου εξουσίας και όχι όλων των βαθμίδων της προλεταριακής πολιτείας, **καθώς δε γίνεται καμιά αναφορά ούτε στη δεσμευτική εντολή των εκλογών στους αντιπροσώπους τους, ούτε στην άμεση νομοθεσία από το λαό, ούτε στην αυτοδιοίκηση του λαού.**

5. Μόνιμο δικαστικό προσωπικό δεν μπορεί να υπάρχει στη δικτατορία του προλεταριάτου, όπως προβλέπουν οι Θέσεις. Όλοι οι υπάλληλοι, ακόμα και οι δικαστές και οι εισαγγελείς, είναι αιρετοί και ανακλητοί. Επιβάλλεται όμως οι εισαγγελείς να εκλέγονται από την ανώτατη κρατική συνέλευση και να

υπάγονται διοικητικά μόνον σε αυτήν και στις επιτροπές της - ώστε να εξασφαλιστεί ενιαία νομιμότητα σε όλη την προλεταριακή δημοκρατία.⁷

6. Η δικτατορία του προλεταριάτου δεν επιτρέπεται να κληρονομήσει κανένα τμήμα του διοικητικού μηχανισμού του αστικού κράτους, παρά την αντίθετη διαβεβαίωση των Θέσεων, που σοφιστικά παρουσιάζουν ένα αναντικατάστατο τμήμα του προλεταριακού κράτους ως αυτούσια κληρονομιά του αστικού κράτους στη δικτατορία του προλεταριάτου. Το πρωταρχικό, το προκαταρκτικό καθήκον κάθε πραγματικής προλεταριακής επανάστασης είναι ακριβώς να συντρίψει όλο το στρατιωτικό, κατασταλτικό και γραφειοκρατικό-διοικητικό μηχανισμό της αστικής τάξης (στρατός, σώματα ασφαλείας, γραφειοκρατία- διοίκηση). Η εκμηδένιση βέβαια της υπαλληλοκρατίας μονομιάς, παντού και ολοκληρωτικά είναι ουτοπία. «Το να σπάσουμε όμως μονομιάς την παλιά υπαλληλοκρατική μηχανή και αμέσως ν' αρχίσουμε να χτίζουμε μια νέα που να επιτρέπει τη βαθμιαία εκμηδένιση κάθε υπαλληλοκρατίας, αυτό δεν είναι ουτοπία, είναι η πείρα της Κομμούνας, είναι το άμεσο, ταχτικό καθήκον του επαναστατικού προλεταριάτου»⁸.

Ο μηχανισμός που δεν επιτρέπεται να τον συντρίψει το προλεταριάτο, αλλά να τον απελευθερώσει από την υποταγή του στους καπιταλιστές, να τον αποσπάσει από τα χέρια τους, να κόψει εντελώς, να απαγκιστρώσει, να αποτινάξει όλα τα νήματα της επιρροής τους, είναι ο εν μέρει ιδιωτικός εν μέρει κρατικός στην εποχή του σύγχρονου καπιταλισμού στατιστικός, λογιστικός και ελεγκτικός οικονομικός μηχανισμός των τραπεζών, των μονοπωλιακών επιχειρήσεων, των ταχυδρομικών ταμειυτηρίων, των καταναλωτικών συνεταιρισμών, των υπαλληλικών ενώσεων και ταμείων, των στατιστικών υπηρεσιών κλπ.. Ο μηχανισμός αυτός πρέπει να κρατικοποιηθεί στο σύνολό του μονομιάς, να υπαχθεί στον έλεγχο των οργάνων της προλεταριακής εξουσίας και να τοποθετηθεί σε μια πλατύτερη, περιεκτικότερη βάση, να διασυνδεθεί με όλον το λαό και να αναπτυχθεί παραπέρα. Προϋπόθεση όμως πάλι γι' αυτό, είναι να συντριβεί με αυστηρότητα ή να ακυρωθεί κάθε προσπάθεια αντίστασης των κορυφαίων στελεχών του με την περικύκλωσή τους από ποικίλα όργανα εργατικού ελέγχου.⁹

8. Μολονότι προβλέπεται η ολοκληρωτική διάλυση του αστικού στρατού και των σωμάτων καταστολής, δεν προβλέπεται η ρητή αντικατάστασή τους από τον ένοπλο λαό και τη λαϊκή πολιτοφυλακή, αλλά η επανασύστασή τους και η στελέχωσή τους με όσους παλιούς υπαξιωματικούς και αξιωματικούς επιδείξουν νομιμοφροσύνη στη νέα εξουσία και με νέους εργατικής καταγωγής απόφοιτους των στρατιωτικών και αστυνομικών σχολών. Αφού επισημάνουμε ότι ο Μαρξ επιδοκιμάζει ως παροδική αναγκαιότητα τη διατήρηση μικρών μόνιμων στρατών και μετά την προλεταριακή επανάσταση, οι οποίοι θα λειτουργούν ως σχολές για τους αξιωματικούς της πολιτοφυλακής και στους οποίους θα υπηρετούν με βραχύχρονη θητεία όλοι οι άνδρες πολίτες, υπογραμμίζουμε ότι ο ιδρυτής του μαρξισμού θεωρεί περιττούς τους μεγάλους μόνιμους στρατούς και προτείνει στη θέση τους τον καθολικό εξοπλισμό του λαού και τη γενική εκπαίδευση στο χειρισμό των όπλων¹⁰. Αυτά τα δύο όμως, ο καθολικός εξοπλισμός του λαού και η γενική εκπαίδευση στο χειρισμό των όπλων, απουσιάζουν εντελώς από τις Θέσεις.

9. Ευλογώντας τα γένια του το ΚΚΕ, ως κόμμα εξουσίας προβλέπει να εξασφαλίσει για τον εαυτό του «άμεση οργανωτική καθοδηγητική σχέση με όλες τις δομές της δικτατορίας του προλεταριάτου»(θέση 39). Στα ίχνη δηλ. του σταλινικού συντάγματος απαιτεί να κατοχυρωθεί ως συνταγματικό

δικαίωμά του το εθελοντικό πολιτικό καθήκον του κομμουνιστικού κόμματος να «αποτελεί τον ηγετικό πυρήνα όλων των οργανώσεων της εργατικής τάξης, κρατικών και μη»¹¹. Η ΚΕ του ΚΚΕ, μέσα στη γραφειοκρατική παράκρουση και την ιδιοτέλεια των στελεχών της, που κωφεύουν στη φωνή της λογικής και στα διδάγματα της ιστορίας, λησμονεί ότι οι τίτλοι του πολιτικού ηγέτορα και του πολιτικού ηγεμόνα δεν απονέμονται με το διορισμό του κάθε γλοιώδους οσφυοκάμπτη καριερίστα ως καθοδηγητή. Τους βαρυσήμαντους αυτούς τίτλους, ο καθένας πρέπει να τους κατακτήσει μόνος του και ως άτομο και ως κόμμα, κερδίζοντας την εκτίμηση και την εμπιστοσύνη της εργατικής τάξης με το σπαθί της προσωπικής του και της πολιτικής του αξίας, στις καθημερινές μικρές και μεγάλες μάχες με τον ταξικό μας εχθρό, την αστική τάξη.

Συμπέρασμα: Οι θέσεις της ΚΕ του ΚΚΕ για το σοσιαλισμό επιμένουν να υποκαθιστούν τη μαρξική λενινική επιστημονική θεωρία για τη δικτατορία του προλεταριάτου με μια συνεκτική, αυταρχική, ολιγαρχίζουσα και αντιδραστική γραφειοκρατική - στρατοκρατική αντίληψη - συνεπή όμως και σύμφωνη με τα ιστορικά της πρότυπα, τους αυτονομημένους από τον έλεγχο της εργατικής τάξης κρατικούς μηχανισμούς της σταλινικής και μετασταλινικής Σοβιετικής Ένωσης και των Λαϊκών Δημοκρατιών της Ανατολικής Ευρώπης και της Ασίας. Όσο και να επιμένει όμως η ΚΕ του ΚΚΕ στη μεταθανάτια δικαίωση και την εξιδανίκευση των μεταστάντων ή ψυχορραγούντων προτύπων της, η ιστορία εξέφερε ήδη την τελεσίδικη καταδίκη της: τα σταλινικά υβρίδια όχι μόνον αποδείχτηκαν αποκρουστικά και απορρίφθηκαν από την παγκόσμια εργατική τάξη, αλλά και μετεξελίχτηκαν σε νεκροθάφτες της προλεταριακής επανάστασης, σε πρωταγωνιστές της καπιταλιστικής παλινόρθωσης από τη DDR ως τη ΛΔ της Κίνας.

Οι αγωνιστές κομμουνιστές της εποχής μας, μοναχικοί ή διάσπαρτοι στο ΚΚΕ και σε άλλες αριστερές μαρξιστικές οργανώσεις, *ας αφήσουμε πια τους νεκρούς να θάψουν τους νεκρούς τους*, και *ας προσανατολιστούμε* στη δημιουργία ενός νέου κομμουνιστικού κόμματος και μιας νέας κομμουνιστικής διεθνούς - έτοιμων να διδαχθούν από τα σφάλματα του παρελθόντος και ικανών να μετουσιώσουν τις παλιές τραυματικές εμπειρίες και τα καινούρια αδιέξοδα σε επαναστατική απελευθερωτική θεωρία και πράξη της σύγχρονης εργατικής τάξης, πάνω στη βάση της αξεπέραστης και επίκαιρης ακόμα επιστημονικής θεωρίας των Μαρξ, Ένγκελς και Λένιν.

¹ Θέση 24

² Β.Ι. Λένιν , Θέσεις , εισηγήσεις στα συνέδρια της Κομμουνιστικής Διεθνούς ,σελ. 27, Εκδόσεις ΚΑΖΑΝΤΖΑ, Αθήνα 1977

³ Ζαν Ελλενστέιν, Ιστορία της Σοβιετικής Ένωσης ,τ. Α΄, σ. 372, Εκδόσεις Θεμέλιο, Αθήνα 1976

⁴ Κ. Μαρξ, Ο εμφύλιος πόλεμος στη Γαλλία, Διαλεχτά έργα, τ. Ι, σ. 622, Εκδοτικός οίκος 'Γνώσεις', Αθήνα, χχ.

⁵ Β. Ι. Λένιν, ό.π. , σελ. 27

⁶ Β. Ι. Λένιν, Εισήγηση στο 2^ο Πανρωσικό συνέδριο των Επιτροπών Πολιτικής Διαφώτισης , στα Άπαντα, τ. 45, σ. 172, Σύγχρονη Εποχή

⁷ Β. Ι. Λένιν , Η διπλή υπαγωγή και η νομιμότητα, Διαλεχτά έργα, τ. ΙΙ, μέρος 2^ο, σελ.663-668, Εκδοτικό της ΚΕ του ΚΚΕ, Αθήνα χχ

⁸ Λένιν, Κράτος κι Επανάσταση, ό.π., μέρος 1^ο, σ. 220

⁹ Λένιν, Θα κρατήσουν άραγε οι μπολσεβίκοι την κρατική εξουσία; Werke⁴, Β. 26, s. 89- 90, Dietz Verlag, Berlin 1961

¹⁰ MEW, Β. 16, S. 199, Dietz Verlag, Berlin 1962

¹¹ Ελλενστέιν, ό.π., σ. 374 (παράθεμα από το σταλινικό σύνταγμα).